

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Pigen, som traadte paa Brødet

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737058464/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Som Aarene gik deroppe, nede var der ingen Forandring, hørte hun sjældnere Lyd derovenfra, der blev tait mindre om hende; da fornam hun en Dag et Suk: »*Inger! Inger!* hvor har Du bedrøvet mig! det sagde jeg nok!» Det var hendes Moder, som døde. 5

Hun hørte sit Navn stundem nævne af sit gamle Herskab og det var de mildeste Ord, at Huusmoderen sagde: »Mon jeg nogensinde seer Dig igjen, *Inger!* man veed ikke hvorhen man kommer!»

Men *Inger* begreb da nok, at hendes skikkelige Huusmoder [29] aldrig kunde komme, hvor hun var.

Saaledes gik der igjen en Tid, lang og bitterlig.

Da hørte *Inger* igjen sit Navn nævne og saae oven over sig ligesom to klare Stjerner skinne; det var to milde Øine, som lukkede sig paa Jorden. Saamange Aaringer var gaaet fra den- 15 gang, den lille Pige græd utrøstelig over »*stakkels Ingers*«, at det Barn var blevet en gammel Kone, som nu *For Herre* vilde kalde til sig, og netop i denne Stand, da Tankerne fra hele Livets Sum igjeflede sig, huskede hun ogsaa, hvorledes hun som lille Barn havde maattet græde bitterligt ved at høre Historien om 20 *Inger*; den Tid og det Indtryk stod saa lyslevende for den gamle Kone i hendes Dødstime, at hun ganske høit udbrød: »Herre, min Gud, mon ikke ogsaa jeg som *Inger* tidt har traadt paa din Velsignelsens Gave og ikke tænkt derved, mon jeg ikke ogsaa er gaaet med Hovmod i mit Sind, men Du har i din 25 Naade ikke ladet mig synke, men holdt mig oppe! slip mig ikke i min sidste Stund!»

Og den Gamles Øine lukkedes og Sjælens Øine aabnedes for det Skjulte, og da *Inger* var saa levende i hendes sidste Tanker, saae hun hende, saae, hvor dybt ned hun var dragen, og ved 30 det Syn brast den Fromme i Graad, i Himmeriges Rige stod hun som Barnet og græd for *stakkels Inger!* de Taarer og de Bønner klang som et Æcho ned i den hule, tomme Skal, der omsluttede den fængslede, piinte Sjæl, denne overvældedes af al den aldrig tænkte Kjerlighed ovenfra: en Guds Engel græd [30] over hende! hvorfor blev det hende forndt! den piinte Sjæl ligesom samlede i Tankerne enhver Jordlivs-Gjerning, den havde øvet, og den bævede i Graad, som *Inger* aldrig havde kunnet græde dan; Bedrøvelse over sig selv fyldte hende, hun syntes, at for hende kunde aldrig Naadens Port aabnes, og i det hun i 40 Sønderkauselse erkjendte det, lyste i det samme en Straale ned i Afgrundssvalget, Straalen kom med en Kraft stærkere end Solstraalen, der optøer Sneemanden, som Drengene reiste i